

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Подопрігори Михайла Андрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“

м. К и ї в
15 лютого 2019 року
№ 36-2(І)/2019

Справа № 3-38/2019(821/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Подопрігори Михайла Андрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради Української РСР, 1991 р., № 16, ст. 200) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Подопригора М.А. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність статті 3, частинам першій, другій статті 8, частині першій статті 9, статті 16, частинам першій, другій статті 24 Конституції України положень:

– пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс), згідно з якими для цілей Кодексу справами незначної складності є справи щодо оскарження фізичними особами рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо обчислення, призначення, перерахунку, здійснення, надання, одержання пенсійних виплат, соціальних виплат непрацездатним громадянам, виплат за загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням, виплат та пільг дітям війни, інших соціальних виплат, доплат, соціальних послуг, допомоги, захисту, пільг;

– частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами (далі – Закон), відповідно до яких особам, які брали участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, інших ядерних аварій та випробувань, у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї під час проходження дійсної строкової служби і внаслідок цього стали особами з інвалідністю, пенсія по інвалідності обчислюється відповідно до Закону або за бажанням таких осіб – з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року.

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що Подопригора М.А. як особа, яка постраждала внаслідок

Чорнобильської катастрофи, учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, особа з інвалідністю перебуває на обліку в Сумському об'єднаному управлінні Пенсійного фонду України Сумської області (далі – Управління) та отримує пенсію, призначену відповідно до Закону. Автор клопотання вважає, що він як особа, яка призвана на військові збори та брала участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи у період з 23 червня 1986 року по 14 липня 1986 року, має право з 1 жовтня 2017 року на перерахунок пенсії, що обчислюється з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року, згідно з частиною третьою статті 59 Закону.

Подопрігори М.А. звернувся до Сумського окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до Управління, в якому просив визнати протиправними дії Управління щодо відмови у перерахунку йому пенсії як учаснику ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС відповідно до статті 59 Закону; зобов'язати Управління відповідно до статті 59 Закону здійснити з 1 жовтня 2017 року перерахунок пенсії по інвалідності, обчисленої з п'ятикратного розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня відповідного року, та виплатити різницю між належною до сплати та фактично виплаченою пенсією за період з 1 жовтня 2017 року до моменту здійснення перерахунку; визнати дії Управління під час розгляду його звернення щодо перерахунку пенсії як дискримінаційні.

Сумський окружний адміністративний суд рішенням від 27 серпня 2018 року відмовив у задоволенні адміністративного позову Подопрігори М.А. до Управління. Харківський апеляційний адміністративний суд постановою від 6 грудня 2018 року апеляційну скаргу Подопрігори М.А. залишив без задоволення, рішення Сумського окружного адміністративного суду від 27 серпня 2018 року – без змін.

Верховний Суд ухвалою від 18 січня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Подопрігори М.А. на

рішення Сумського окружного адміністративного суду від 27 серпня 2018 року та постанову Харківського апеляційного адміністративного суду від 6 грудня 2018 року, оскільки оскаржувані судові рішення віднесені до справ незначної складності, виняткових обставин, передбачених пунктом 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу, не вбачається та належного обґрунтування щодо їх наявності не наведено.

Автор клопотання стверджує, що положення частини третьої статті 59 Закону, застосовані в постанові Харківського апеляційного адміністративного суду від 6 грудня 2018 року, не відповідають „нормам статті 3, 8, 9, 16, 24 Конституції України“, а також те, що положення пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу, застосовані в ухвалі Верховного Суду від 18 січня 2019 року, відповідно до яких судова справа суб'єкта права на конституційну скаргу віднесена до категорії справ незначної складності, суперечать Основному Закону України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно з Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається

прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Подопрігора М.А. не обґрунтував, у чому саме полягає неконституційність положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу. Порушуючи питання про невідповідність оспорюваних положень Кодексу статті 3, частинам першій, другій статті 8, частині першій статті 9, статті 16, частинам першій, другій статті 24 Конституції України, автор клопотання наводить положення частин першої, другої статті 3, частини першої статті 8, статті 16 Основного Закону України, частини третьої статті 59 Закону, цитує юридичні позиції Конституційного Суду України.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування приписів Конституції України, наведення змісту положень законів, посилання на рішення Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, Подопрігора М.А. не вказав, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на його думку, зазнало порушення внаслідок застосування оспорюваних законодавчих положень.

Стверджуючи про неконституційність положень частини третьої статті 59 Закону, суб'єкт права на конституційну скаргу фактично не погоджується з чинним законодавчим регулюванням здійснення перерахунку та розміру пенсійних виплат, порівнює розмір призначеної йому пенсії з розміром пенсійних виплат особам, які брали участь у ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи під час проходження дійсної строкової служби, проводить аналогію таких пенсійних виплат з суддівською винагородою до

та після проходження кваліфікаційного оцінювання, що не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних положень Закону у розумінні вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

На підтвердження невідповідності Конституції України оспорюваних положень Закону та Кодексу Подопригора М.А. аналізує судові рішення у своїй справі, посилається на неоднакову судову практику, висловлює незгоду з рішеннями Харківського апеляційного адміністративного суду щодо застосування положень частини третьої статті 59 Закону та Верховного Суду щодо застосування положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу. Однак така незгода не може вважатися обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(ІІ)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(ІІ)/2018).

Крім того, в ухвалі Верховного Суду від 18 січня 2019 року, яку суб'єкт права на конституційну скаргу вважає остаточним судовим рішенням у своїй справі, положення частини третьої статті 59 Закону не застосовано.

Отже, Подопригора М.А. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Подопригори Михайла Андрійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 частини шостої статті 12 Кодексу адміністративного судочинства України, частини третьої статті 59 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**